



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici  
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||  
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam  
Decani**

**Krantz, Albert**

**Coloniae, 1574**

Capvt XIX.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-11453**

rabat, & iam penè maiorem partem occupabat: cum diu expectatus Conradus rex, ex Germania descendens, recepit armis, quae ille pridem occupauerat: nec tamè diu supererat, veneno, vt apparebat, extinctus: reliquitque filium Corradinum, siue, vt alij ferunt, ex fratre Henrico nepotem, quem scripsit heredem. Sed nos, tumulto Friderico, in Saxoniam reuertamur. Erat tum annus quinquagesimus post mille ducentos, ad supputationem Eusebianam: Saxoniam enim debitores sumus ex professo: quanuis Imperatorum res non iniuria illi misceamus, quòd omnes indè ab Henrico I. Ottonis Magni patre, ad hunc vsque Fridericum, sanguinem traxerint Saxonicum. Indè sumunt, qui aiunt, præclaram Saxoniam domum annis trecentis & quinquaginta Imperium tenuisse. Ex illo enim tempore nullus est assumptus princeps, siue ex Francis, siue ex Sueuis, qui non Saxoniam se domo prodysse gloriaretur: quod in Ottone I. ostendimus, qui Sueviae filium, & Bauariae fratrem praefecit, Francisq; iunxit affinitatem, vt omnes per Germaniam domus illustriores, Saxonicum sanguinem cum laude testarentur.

## CAPVT XIX.

**O**tto dux Brunsvicensis, vnicum decus Saxoniae germinis, nepos ex filio Henrici Leonis, cui iam esset in procinctu eundi ad curiam Francfordiae indictam, quam & Wilhelmus rex principibus constituit, diem suum clausit extremum. Rex autem memoratus Ottonis gener, satis difficulter honorem Romani regni sustinuit, cum illi principes non parerent, & ab vicinis satitis cumulatè impugnaretur. Nam inter Coloniensem archiepiscopum, & eundem regem, tanta in oppido Nussia controversia vndeque exoritur, vt ignem Colonienses applicarent



carent regia, in qua rex mansitabat, ita vt rex ipse, cum  
 apostolico legato penè conflagrassent. Comitissa Flan-  
 dria per ea tempora cum rege similtatem de finibus pa-  
 tria ditionis habebat: qua in apertū processit bellū, ita vt  
 non contemnendas copias illa per mare mitteret in Hol-  
 landiam. Sed rex venientes ita excepit, vt non se ve-  
 nisse gauderent: Multos cepit, & pertinaciū resisten-  
 tes cecidit, vt residui fugæ praesidium quærerent. Ad an-  
 num autem à Christo quinquagesimum sextum post mil-  
 le ducentos, rex cum vicinis Phrisonibus bellum gere-  
 bat, in quos copias duxit expeditas, rusticum & iner-  
 mem populum facile ratus sub iuga mittere: Sed eas  
 sensit, quas non putauit, difficultates. Nam circumfu-  
 sus ab hostibus, qui longis hastilibus transuolare fossata  
 didicerant, quò equites peruenire non poterant, rex  
 cum multis opprimitur: casumq; abscondunt in limo, vt  
 ne hodiè quidem sciatur, quo sit loco tumulatus rex Ro-  
 manorum: Ità clari nonnunquam viri, obscuros exitus  
 assequuntur. Vacabat perindè regnum, quod Italici ab  
 Friderico ad Rodolphum Sueuum vacasse scribunt: nam  
 mediorum principum nulla senserant arma: ità assueti  
 Germanorum gladijs, vt viuere aut regnare non crede-  
 rent, qui in prouinciam suam non bello detonarent. Sed  
 in Saxoniam redeamus. Otto moriens, quatuor reliquit  
 filios: Albertum, qui in honore ducatus maior natū pa-  
 tri successit: & Iohannem, qui postea cum fratre parti-  
 tur ditionem: Conradum Verdensem, & Ottonem Hil-  
 desemensem episcopos. Quinque quoque filias ita collo-  
 cauit, vt primam Albertus Saxonie dux: secundam Hen-  
 ricus eius frater comes de Anehold: tertiam Landgra-  
 uis Hassie: quartam Dænslaus Rugie princeps: quin-  
 tam verò Wilhelmus Romanorum rex, coniuges habe-



rent. Vnde latè propagata est nobilitas domûs Brunswiccenfis. Albertus autem dux congressus archiepiscopo Moguntino, per occasionem, quam infra memorabimus, cepit pontificem : quo captiuitatis vinculo laxari non poterat, priusquam à Richardo Anglico Cornubiæ comite, ad Romanum regnum adspirante, redimeretur, impenso magno ere, quod infra memorabimus.

## CAPVT XX.

**P**ER hac tempora trahebatur diuturnum bellum inter Ottonem de Brandenburgo marchionem, & Willebrandum Magdeburgensem archiepiscopum, Ludolphumq; Halberstadensem antistitem : quod bellum varia fortuna gerebatur. Captus ab Halberstadensi quâdò marchio, ingenti pecunia redemit captiuitatem, immò libertatem suam, quam bello captus amisit. Iterùm congressi alios habuere exitus : nam tum marchio fugauit vulneratum archiepiscopum : Halberstadensem etiam cepit, vt vicem illi redderet : Multi se interposuere principes, vt rem pacarent, nec poterant. Post diuturnam vexationē, duo diuersarū partiū milites solè pacem repererunt, excogitantes, quod multi inuenire non poterant : idq; placitum vtriusq; firmavit pacē. Nec erat marchio illis tunc viribus, quibus modò praditus manet, accedentibus modernis, de Francia, de Bauaria, non paruis ditionibus. Per idem ferè tempus, magnū hoc bellum gerebatur inter Odoacrem Bohemiae, & Balam Vngariae reges : magnis vterque apparatibus instruxere. Bohemo suppetias tulere Saxoniae principes : Otto Brandenburgensis marchio, qui in communionem eius belli traxit Albertum Saxoniae ducem, nepotem ex fratre suo, & Albertum ducem Brunswiccensem cognatum suum. Ferunt, centum millia fuisse pugnatorum in parte Bohemi : millia septem ferratorum, quorum cir-